

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

ásít

valami halvány szándék néha még akad hogy az elidegenült világban lelassult tempóban apró villanásokkal felmutassam hétköznapi magam sok nővumot már nem ígérve legfeljebb eddig nem tapasztalt háromszögelési pontokhoz érve elmerengve ismeretlen koordinátákon amelyek ha az ember a végesség sejtelmes szellőit érzékelve rászok furcsán átrendezik a még tudatban ragadt életdarabokat de már nem szerkesztve széjjel a bizton megtörtént valót és a közé kevert idővel szelíddé szelídült álmokat mivel együtt gördül fel minden elem a belső térben alacsony horizontra az egész megtett út értelmét is lebontva hiszen a kor derűje a mítoszhoz még kevés a szűken adagolt drámaiságban pedig a katarzis is elenyész és a létezés szélsőséges élményeit a közelgő semmi egy megfagyott gesztussal letakarja s bár gyengülő szemekkel mint a kezdő dokumentumfilm a közeledő télben valamit még kamerázol néhanap a környéked is rád szól mit toporogsz itt ember ósdiként lemaradsz húzzál hát előre és akkor végre hangolódni kezdek az elíziumi mezőre hol egy vak rém nagyokat ásít s minden igazoltatás nélkül beenged akárkit

áskálódás

értsük meg végre az angyalát egy gondolkodó szuverén elme holmi tisztátlan hatalmi ölemben visszaverődve tükörből a langyos ölebben nem érezheti jól magát ahogy egykor a bölcs krilov meséje mondta ha túltáplált nyakán látszik a lánca alattomos nyoma lehet akármilyen bőséges a lakoma belül a tisztesség előbb-utóbb csak mozdulni vágyik és mire mindezeket átgondolni az érintett elvergődik az ágyig borulni kezdenek lelki terhére a kételyek nem kell ehhez túlzott karrierista

vágy vagy a hátsó szobában hét gyerek elég a veleszületett restség a zaklatottságot kerülni akaró nyugalom hogy ne dörömböljünk át csökönnyösen a falon megkívánva egy másik világot ráadásul ha az ember már több változatot is látott lendületét erősen rezignáltra is fogja hiszen volt már elég sok gazda foglya miközben mindig tovább menekült rövidebbre fogva benne hiába gerjed a harag lángja a hatalom tüskés sáncainhoz érve a gyarlóság egyetemes reflexeitől szürke hamura vált megbékülve a gondolatlan egyszer majd ezeket is bezabálja a halál és már aludna de mégis nyugtalan mivel lefokozódott önbecsülése az áskálódás szárnalmas sátra alatt

áskálódik

nagy nehezen betoltam a verscsatornába az első mondatot ritkán alakul már szavakká bennem az érzés amit az elkoptatott élet még bent hagyott az elkomorodás előtti időkből szakadozik is gyakran a megtisztító indulat s homályos elhagyott terek felé taszít a költői látomás a szűkülő tekintet mögött hideg van és ezt nem érezheti senki más így aztán hiába fordul bele e lelki fék a hétköznapi megszokott iramába elvéti a környezet a társas reakciókat s nem azzal reagálja hogy az ember milyen árva nincs is ahhoz elég energiája hogy más kusza leleteiben matasson marad az alig értelmezhető felület melyből mint fűrgő pók a befogadó torz portréját megszövi aztán ballagunk tovább kölcsönösen telítve kazalnyi hamistudattal míg valami furcsa kényszer valahol nem marasztal utolsók között némi pihenőre ahonnan már csak visszafelé ereszkednek ködbe vesző utak ruganyos mezőre amelyről azt sem sejteni már igaz volt-e vagy álom mégis azon kapod magad friss illata felé apró irigység szivárog s a távoli múltat minden indok nélkül megkívánod ám a végzet már vissza is rántott egy repedt tükör elé melyben egy vén áskálódik